

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **29 listopada 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Urszula Kocyłowska (spr.)
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **29 listopada 2012 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **R. T.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o wysokość renty

na skutek apelacji wniesionej przez stronę pozwaną

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **27 czerwca 2012 r.** sygn. akt **IV U 394/11**

oddala apelację

Sygn. akt: III AUa 855/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 lutego 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych

Oddział w J. powołując się na ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity

z 2009r. nr 153, poz. 1227 ze zm.) przyznał wnioskodawczyni R. T. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od daty wstrzymania wypłaty tego świadczenia tj. od 1 lutego 2011 r. do 31 stycznia 2013 r., a to wobec orzeczenia przez lekarza ZUS częściowej okresowej niezdolności do pracy.

Powyższą decyzję zaskarżyła odwołaniem wnioskodawczyni żądając jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Zarzuciła, iż wydana decyzja jest dla niej krzywdząca, gdyż począwszy od dnia wypadku, w skutek którego amputowano jej podudzie prawe, niekwestionowanym pozostawało, że jest całkowicie niezdolna do pracy, a rozpoznane schorzenia mają charakter trwały i nieusuwalny.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie wniesionego odwołania, podtrzymując argumentację leżącą u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2012 r. (sygn. IV U 394/11) Sąd Okręgowy

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie zmienił zaskarżoną decyzję ZUS

i przyznał wnioskodawczyni R. T. prawo do renty z tytułu nadal trwającej całkowitej niezdolności do pracy na okres do 31 grudnia 2012 r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, iż M. T. w wyniku wypadku któremu uległa w grudniu 1999 r. doznała obrażeń skutkujących koniecznością amputacji podudzia prawego z zachowaniem kolana. Powikłania po amputacji spowodowały uznanie wnioskodawczyni za całkowicie niezdolną do pracy począwszy od października 2000 r., która z tej przyczyny była orzekana do 31 stycznia 2011 r.

Oceniając aktualny stan zdrowia wnioskodawczyni w aspekcie jej zdolności do pracy Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii dwóch zespołów biegłych w skład których wchodził lekarze specjaliści z zakresu ortopedii oraz neurologii. W cenie pierwszego zespołu biegłych zaprezentowanej w opinii z dnia 21 września 2011 r. badana odzyskała częściową zdolność do pracy bowiem w stanie jej zdrowia nastąpiła poprawa polegająca na wygojeniu owrzodzeń kikuta i uzyskaniu wydolnego chodu w protezie. W związku z zarzutami wnioskodawczyni sformułowanymi zarówno w stosunku do opinii głównej jak i uzupełniającej tego zespołu biegłych Sąd dopuścił dowód z opinii drugiego zespołu biegłych o wskazanych specjalnościach. Na podstawie opinii tego zespołu, przyjmując ją za wiarygodny dowód w sprawie Sąd Okręgowy ustalił, iż wnioskodawczyni nadal jest całkowicie niezdolna do pracy okresowo do 31 grudnia 2012 r. bowiem w stanie jej zdrowia nie nastąpiła poprawa, a poprawa stwierdzona przez pierwszy zespół biegłych miała charakter krótkotrwały

i przejściowy, na co wskazywała również wnioskodawczyni. Ta pozytywna ocena spowodowała jednocześnie uznanie zarzutów zgłoszonych przez pozwanego do tej opinii za bezzasadne - polemizujące z prawidłowymi ustaleniami biegłych. Konsekwencją powyższego stał się wyrok wydany w oparciu o przepis art. 477¹⁴ §2 kpc.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją pozwany organ rentowy zarzucając oparcie go na wadliwej opinii biegłych sądowych z dnia 16 maja 2012 r., którzy uznali,

że R. T. jest nadal całkowicie niezdolna do pracy, co skutkowało przyznaniem jej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres do grudnia 2012r. W uzasadnieniu apelujący odwołując się do zarzutów sformułowanych przez Przewodniczącego Komisji Lekarskich, podniósł iż biegli w przedmiotowej opinii nie ustosunkowali się w sposób wyczerpujący do odmiennego stanowiska innych lekarskich gremiów orzekających w sprawie aktualnego stopnia niezdolności wnioskodawczyni do pracy. Zaznaczył również, że w odniesieniu do odwołującej brak jest orzeczniczych przesłanek do ustalenia długotrwałej całkowitej niezdolności do pracy, bowiem zachowała ona zdolność do lekkiej pracy siedzącej. W konkluzji apelujący wniósł o dopuszczenie w postępowaniu drugoinstancyjnym dowodu z opinii innego zespołu biegłych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii i neurologii, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, względnie uchylenie zaskarżonej decyzji i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu w trybie

art. 477¹⁴ §4 kpc.

W odpowiedzi na wywiedzioną przez organ rentowy apelację R. T. wniosła o jej oddalenie w całości, wskazując na prawidłowość ustaleń dokonanych

w sprawie przez Sąd Okręgowy w Krośnie.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje :

Apelacja organu rentowego jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu. Wyrok bowiem Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie z dnia 27 czerwca 2012 r. jest – w ocenie tut. Sądu - wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują jakiegokolwiek przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te, które Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu (art. 378 § 1 kpc).

Przypomnieć należy, że kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w sprawie było ustalenie czy stan zdrowia odwołującej daje podstawę do uznania jej za całkowicie niezdolną do pracy. Niespornym bowiem pozostawało, iż aktualnie wnioskodawczyni jest co najmniej częściowo niezdolna do pracy i z tej przyczyny jest uprawniona do okresowej rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Rozstrzygając istotę sprawy Sąd Okręgowy, poddał kontroli orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 10 lutego 2011 r. przeprowadzając dowód z opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu neurologii i ortopedii. Przypomnieć bowiem wypadnie, iż ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych, których sąd orzekający nie posiada. Koniecznym jest zatem przeprowadzenie dowodu

z opinii biegłego lub zespołu biegłych. Wyznaczeni zaś biegli winni legitymować się specjalizacją adekwatną do schorzeń badanego, a wydana przez nich opinia musi spełniać określone kryteria, stanowiące w efekcie o pełnej miarodajności tego dowodu - bliżej o nich w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego tu między innymi w orzeczeniach z dnia 19 grudnia 1990 r. I PR 148/90 OSP 1991 nr 11-12, poz. 300,14 września 1995 r. II URN 31/95 OSNAP 1996 r., nr 7, poz. 103, czy z dnia

7 listopada 2000r. I CKN 1170/98- OSNC 2001/4/64).

Czyniąc ustalenia w zakresie stanu zdrowia R. T. Sąd Okręgowy,

w całości oparł się na opinii drugiego zespołu biegłych sądowych z dnia 16 maja 2011 r. za którą przyjął, że rozpoznane u wnioskodawczyni schorzenie w postaci niewydolności funkcjonalnej kikuta goleni prawej uniemożliwiającej posługiwanie się protezą skutkuje jej całkowitą niezdolnością do pracy, okresowo do grudnia 2012 r.

W ocenie tutejszego Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji dokonując oceny wiarygodności i mocy dowodowej uzyskanych opinii nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów wynikającej, z art. 233§1 kpc. Choć oba zespoły powołanych w sprawie biegłych dysponowały wiadomościami specjalistycznymi, niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy, dobór biegłych był odpowiedni do występujących u wnioskodawczyni schorzeń,

a wydane przez nich opinie poprzedzone zostały analizą dostępnej dokumentacji medycznej odwołującej oraz przeprowadzonym z nią wywiadem i jej badaniem przedmiotowym, to zauważyć należy, że tylko opinia drugiego zespołu biegłych w sposób kompleksowy i pełny obrazuje stan zdrowia badanej w aspekcie jej zdolności do pracy, gdy tymczasem opinia pierwszego zespołu - co wywnioskować można

z treści sporządzonej przez tych biegłych opinii uzupełniającej - uwzględniała stan zdrowia badanej z chwili badania, co w sprawie zważywszy na podnoszone przez wnioskodawczynię zarzuty skutkować musiało uwzględnieniem jej wniosku do przeprowadzenie dowodu z innego zespołu biegłych. W tym też zakresie opinia ta nie mogła zostać uznana za pełną, a dalej wiarygodną. Prawidłowo zatem Sąd Okręgowy przyjął, że jedynie opinia drugiego zespołu biegłych z dnia 16 maja 2011 r. jako pełna i rzetelna stanowi wiarygodny dowód w sprawie. W jej treści biegli ustosunkowali się

do rozpoznanych u badanej schorzeń oraz ocenili stopień i zakres w jakim wpływają one na utratę przez nią zdolności do pracy. W ocenie tutejszego Sądu wskazana opinia zawiera fachowe, przekonujące uzasadnienie przyjętego przez biegłych stanowiska. Odnosząc się do podnoszonego przez apelującego zarzutu niezupełności przedmiotowej opinii przez brak odniesienia się biegłych w jej treści do opinii lekarskich wydanych w postępowaniu administracyjnym, a dalej zgłoszonego przez pozwanego żądania dalszego prowadzenia postępowania dowodowego, stwierdzić należy, że w sprawie nie zachodziła konieczność kontynuowania postępowania dowodowego w żadnej formie. Przeprowadzone

w sprawie dowody dostatecznie wyjaśniły istotę sprawy, którą było ustalenie stopnia rozpoznanej u wnioskodawczynie niezdolności do pracy. Stąd też w sprawie nie zachodziła potrzeba kontynuowania tego postępowania, o co wnosił pozwany organ.

Konkludując wskazać należy, iż Sąd Okręgowy należycie przeprowadził postępowanie dowodowe i nie ma podstaw do twierdzenia, że stopień naruszenia sprawności organizmu jak i charakter stwierdzonej u R. T. niezdolności

do pracy nie zostały dostatecznie wyjaśnione.

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów – dzieląc tak ustalenie Sądu I instancji o całkowitej okresowej niezdolności wnioskodawczynie do pracy, jak i będącą konsekwencją tego ustalenia, ocenę prawną sprawy prowadzącej się do stwierdzenia, że spełnienia ona przesłanki nabycia prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na dalszy okres, wniesioną apelację jako pozbawioną podstaw faktycznych i prawnych należało oddalić, o czym orzeczono na podstawie art. 385 kpc.

(...)

1/(...)- R. B..

2/(...)